

# Człowiek, człowiek – Maryla Rodowicz

Tyle miał nam dać,  
Że aż brakło tchu  
Nasz świat, nasz brat, nasz król  
A za oknem szadź,  
Popłuczyny snu  
I strach i krach, i ból

Gdy nadzieje w pył  
Jak skrzydełko ćmy - starte,  
Czy wystarczy sił  
By odegnąć łzy żartem

Człowiek, człowiek  
To brzmi dumnie gdy w trumnie  
Lecz nim  
Lecz nim minie, brzmi w trzcinie  
Człowiek - numer buta, marszruta, imię  
Lwem nie będziesz  
Choćbyś z diabłem  
Był w zмовie  
Wolny  
Ale klątkę masz w sobie  
W sercu,  
W duszy, w głowie  
I słowie człowiek

Dzieci poszły precz,  
Starzy idą w piach  
I bunt i czas się bać  
Życie ładna rzecz,  
A najbardziej w snach,  
Więc grunt  
To mieć gdzie spać

Myśli naszych kruk  
Przy niebieskim siadł

Tronie,  
Jeśli nie daj Bóg  
Boga nie ma tam -  
To koniec

Człowiek, człowiek  
To brzmi dumnie  
Gdy w trumnie  
Lecz nim  
Lecz nim minie brzmi w trzcinie  
Człowiek - numer buta, marszruta, imię  
Lwem nie będziesz  
Choćbyś z diabłem  
Był w znowie  
Wolny  
Ale klątkę masz w sobie  
W sercu,  
W duszy, w głowie  
I słowie człowiek

Człowiek, człowiek  
To brzmi dumnie gdy w trumnie  
Lecz nim  
Lecz nim minie brzmi w trzcinie  
Człowiek



Słowa: brak danych  
Muzyka: brak danych